

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Gulczyńska

Sędziowie: SA Jan Futro (spr.), SA Marek Górecki

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. A. i G. A.

przeciwko W. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 stycznia 2013 r.

sygn. akt I C 1569/12

w przedmiocie wniosku pozwanego o wydanie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

1. prostuje rubrum zaskarżonego postanowienia wskazując, że wniosek w sprawie nadania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego złożył pozwany;
2. oddala zażalenie;
3. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Marek Górecki Małgorzata Gulczyńska Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odmówił nadania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego w zakresie punktu 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 lipca 2012 r. i postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r. zasądających na rzecz pozwanego koszty postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w sprawie oprócz przepisu art. 795¹ § 1 k.p.c. warunki wydania w/w zaświadczenia określa Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21.04.2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. Urz. UE L 143 z dnia 30.04.2004 r. s. 15 dalej: Rozporządzenie). W toku postępowania powodowie w sposób skuteczny, w przyjętej przez prawo procesowej formie, kwestionowali roszczenie pozwanego w przedmiocie kosztów postępowania.

W konsekwencji wskazane orzeczenia - postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 lipca 2012 r. (I C 1569/12) i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r. (I A Cz 1589/12) w częściach dotyczących zasądzenia kosztów postępowania (pkt. 2), nie dotyczą roszczenia bezspornego w rozumieniu art. 3 Rozporządzenia.

Na postanowienie to zażalenie, działając na podstawie art. 795³ § 2 k.p.c., wniósł pozwany zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 795¹ § 1 k.p.c. oraz rozporządzenia nr 805/2004 r. Parlamentu Europejskiego z dnia 21.04.2004 r.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego zgodnie z wnioskiem pozwanego z dnia 3 stycznia 2013 r. i o zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżone postanowienie nie może się ostać albowiem przede wszystkim narusza przepis art. 365 k.p.c. według którego orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne Sądy oraz art. 366 k.p.c. zgodnie z którym wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocne orzeczenie Sądu, także w zakresie orzeczenia o zwrocie kosztów postępowania od strony przegrywającej jest orzeczeniem, co do którego nie mają zastosowanie wymagania dotyczące innych roszczeń bezspornych.

Zaskarżone postanowienie podważa cytowane wyżej przepisy dotyczące prawomocności orzeczeń zawarte w art. 365 i 366 k.p.c. i praktycznie pozbawia pozwanego możliwości uzyskania zaspokojenia jego należności w stosunku do powodów, wynikających z prawomocnego orzeczenia Sądu.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Przede wszystkim w sposób właściwy należy oznaczyć stronę wnioskującą o wydanie zaświadczenia. Na skutek oczywistej omyłki Sąd Okręgowy wskazał, że są nimi powodowie. Sąd II instancji, gdy sprawa przed nim się toczy, może sprostować w oparciu o przepis art. 350 § 3 k.p.c. wyrok sądu pierwszej instancji także w części nie zaskarżonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1970r I CR 231/70 - OSNC 1971/2/39).

Wobec powyższego na podstawie powyższego przepisu i art. 361 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 postanowienia.

Przechodząc do meritum stwierdzić trzeba, że pozwany, w rzeczy samej, nie kwestionuje wskazanych przez Sąd I instancji faktów i podstaw prawnych jego rozstrzygnięcia.

Rozporządzenie w punkcie 6 preambuły wskazuje, że: (...)roszczenia bezsporne" powinno obejmować wszystkie sytuacje, w których wierzyciel, przy możliwym do zweryfikowania niekwestionowaniu przez dłużnika rodzaju lub wysokości roszczenia pieniężnego, uzyskał decyzję sądu przeciwko dłużnikowi albo nadający się do wykonania dokument wymagający wyrażnej zgody dłużnika, np. ugody sądową lub dokument urzędowy."

Realizując cel powyższy Rozporządzenie w Artykule 3 wskazuje tytuły egzekucyjne, którym mają być nadane zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego.

Zgodnie z jego ustępem 1 Rozporządzenie stosuje się do orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych dotyczących roszczeń bezspornych a roszczenie uznaje się za bezsporne, jeżeli:

- a) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego poprzez uznanie lub w drodze ugody zatwierdzonej przez sąd lub zawartej przed sądem w toku postępowania; lub
- b) dłużnik nigdy nie wniósł przeciwko niemu sprzeciwu, zgodnie ze stosownymi wymogami proceduralnymi wynikającymi z prawa Państwa Członkowskiego wydania, w toku postępowania sądowego; lub
- c) dłużnik nie stawił się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej tego roszczenia, po początkowym zakwestionowaniu roszczenia w toku postępowania sądowego, pod warunkiem że takie zachowanie traktuje się

jako milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela na mocy prawa Państwa Członkowskiego wydania; lub

d) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego w dokumencie urzędowym.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, żadna z powyższych sytuacji nie zachodzi, a i żalący nie twierdzi inaczej.

Żalący nie uzasadnił też twierdzenia, że spod przepisu tego wyłączone jest orzeczenie, któremu nadania zaświadczenia się domaga. Celem Rozporządzenia jest ułatwienie i przyspieszenie wykonania (egzekucji) w państwach członkowskich orzeczeń (a także innych aktów prawnych) wydanych w innym państwie członkowskim. Z tych też względów nie ma ono zastosowania do wszystkich uzyskanych w kraju członkowskim tytułów egzekucyjnych a jedynie do roszczeń bezspornych.

Niezrozumiały jest zarzut, że zaskarżone postanowienie podważa przepisy dotyczące prawomocności orzeczeń zawarte w art. 365 i 366 k.p.c. i praktycznie pozbawia pozwanego możliwości uzyskania zaspokojenia jego należności w stosunku do powodów wynikające z prawomocnego orzeczenia Sądu.

Prawomocności nie podważa odmowa wydania zaświadczenia a pozwany może uzyskać zaspokojenie w trybie przewidzianym w postępowaniu związanym z uznawaniem i stwierdzaniem wykonalności orzeczenia (tzw. exequatur).

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.397 § 2 k.p.c. orzekł jak punkcie 2 postanowienia.

Skoro pozwany przegrał sprawę w postępowaniu zażaleniowym o wniosku dotyczącemu zasądzenia kosztów sądowych orzeczono jak w punkcie 3 postanowienia.

Marek Górecki Małgorzata Gulczyńska Jan Futro